

са обикнѣли, що-то и двама-та имахѣ еднѣ
 воли, едно камѣ Бога желаніе, и всѣкой
 единѣ отѣ тѣхѣ бѣше въ дѣшнѣ-тѣ на
 дрѣвѣхѣ и, тѣмѣ да речемѣ, живѣахѣ като
 една дѣша въ двѣ тѣла. Всѣкъ годинѣ въ
 осмый дѣнь слѣдѣ Подокръше (Богоявленіе),
 т. е. Анигаріа 14-й дѣнь, тѣмѣ излазѣхѣ
 та отивахѣ въ пѣстынѣ-тѣ Кѣтилиѣскѣ,
 дѣто прѣсѣдавахѣ до Бръвеницѣ да измѣч-
 ватѣ тѣло-то си съ постѣнѣе и трѣдѣ, а дѣ-
 шнѣ-тѣ си питахѣ съ дѣховнѣхѣ пищѣ; по-
 слѣ са врышаше всѣкой въ своѣхѣ-тѣ келіѣ-
 кѣ, пѣленѣ съ добродѣтели. Тѣмѣ като прѣ-
 живахѣ пѣтъ год. въ Лаврѣ, веднѣжѣ по
 обыкновенно-то си врѣмѣ, кога-то трѣб-
 вѣше да отидѣтѣ въ Кѣтилиѣскѣ-тѣ пѣ-
 стынѣхѣ, и замѣнѣвахѣ прѣзѣ тыѣ непроходи-
 мы мѣста, дойдѣхѣ при еднѣ стрѣмнинѣ,
 дѣто бѣше страшенѣ долѣ и въ дѣно-то на
 тоѣ долѣ течѣше потокѣ (рѣкѣчка), а кѣмѣ
 сѣвернѣхѣ-тѣ странѣ на потока имѣше пе-
 щѣра, свръталищѣ на нѣкой си звѣрѣве, дѣ-
 то едѣмѣ са възскачихѣ и радѣахѣ са на
 тѣмѣ мѣсто, кѣто отѣ Бога показѣно; тѣмѣ
 заселѣни хранѣхѣ са токо съ еднѣ растѣніѣ,